

41- CHUYỆN CÔ GÁI NGHÈO CÚNG HAI ĐỒNG TIỀN LIỀN ĐƯỢC QUẢ BẢO

Ngày xưa, trong núi Kỳ-xà-quật có nhiều Hiền thánh chúng Tăng ẩn cư. Người người các nơi trong nước, nghe tiếng núi này, đến cúng dường rất đông. Có một trưởng giả đem theo quyến thuộc đến để cúng dường. Có một cô gái ăn mày bần cùng suy nghĩ: “Nay các trưởng giả đem đồ dâng cúng đến núi này chắc là họ muốn mở hội, ta nên đến đó để xin.”

Khi đến núi rồi, cô ta thấy trưởng giả đặt bày các món trai soạn để cúng dường chúng Tăng, trong lòng tự suy nghĩ: “Người kia đời trước có tu phước nên ngày nay mới được giàu có. Ngày nay lại tạo thêm công đức, tương lai sẽ khá hơn. Đời trước ta không tạo phước cho nên đời nay mới bần khổ. Nếu nay ta không tạo phước, tương lai càng thêm đau khổ hơn.” Suy nghĩ như vậy rồi khóc lóc buồn bã. Cô lại tự suy nghĩ: “Ta đã kiếm được hai đồng tiền trên đồng phân và luôn luôn yêu quý nó, giữ gìn chờ lúc xin ăn không được ta sẽ dùng nó mua đồ ăn uống, để sống qua ngày. Nay ta hãy đem nó cúng dường chúng Tăng, dù nhịn đói một ngày hai ngày không ăn uống gì cũng chẳng đến nỗi chết.” Cô ta chờ lúc Tăng chúng ăn xong liền lấy hai đồng tiền này đem cúng dường.

Tăng pháp của núi này, hễ ai cúng dường thì thầy Duy na đứng trước Tăng chúng chú nguyện. Ngay lúc đó, vị Thượng tọa không để cho thầy Duy na chú nguyện, tự ngài chú nguyện. Các vị ngồi dưới trong lòng rất nghi ngờ, mới nghĩ như vậy: “Được hai đồng tiền của cô ăn mày này mà vị Thượng tọa tự coi thường đứng lên chú nguyện. Tại sao lúc bình thường thấy tiền, ngài lại không làm như vậy?”

Khi ấy vị Thượng tọa lưu lại phân nửa phần cơm của mình đem cho cô gái này. Các vị chung quanh thấy vị Thượng tọa đem nhiều cơm cho cô gái, mọi người cũng làm như thế.

Cô gái lúc ấy được một gánh đồ ẩm thực nặng, rất đổi vui mừng, nghĩ: “Ta mới cúng dường, nay được phước báo”, liền gánh đồ ăn xuống núi, đến một gốc cây nằm ngủ nghỉ ngơi.

Gặp lúc phu nhân của Đại vương nước này mất đã bảy ngày, nhà vua bảo sứ giả đi tìm trong nước xem ai có phước đức để chọn làm phu nhân. Vị tướng sư bói quẻ nói:

–Dưới cái lọng mây vàng này, chắc chắn có người hiền.

Ông liền đến dưới gốc cây cùng với sứ giả, thấy cô gái này nhan sắc tươi đẹp, có tướng phúc đức, cho nên bóng mát của cây mặc dù trời đã về chiều mà ánh nắng vẫn không thay đổi. Tướng sư nói: Cô gái phước đức này có thể làm phu nhân.

Ông liền bảo người nấu nước thơm cho nàng tắm rửa, cho mặc y phục của phu nhân, thì thấy thân nàng vừa khít, không rộng cũng không chật, ông lấy ngàn cỗ xe, vạn kỵ sĩ tả hữu theo hầu, đưa cô đến cung vua. Nhà vua rất hoan hỷ và sinh tâm kính trọng khi thấy nàng.

Như vậy, một thời gian sau, cô ta tự suy nghĩ: “Ta có được sự giàu có, phước duyên này là do ta cúng tiền vậy. Nay chúng Tăng đã có ân lớn đối với ta.” Nàng liền tâu với vua:

–Trước đây thiếp là người rất nghèo hèn, được vua suy cử lên làm hoàng hậu. Vậy xin vua hãy cho phép thiếp báo đền ân của các chúng Tăng ấy.

Nhà vua nói:

–Tùy ý nàng.

Phu nhân liền cho xe chở đồ ăn uống và các châu báu đến núi kia để cúng dường

traị phạn cho chúng Tăng. Khi chúng Tăng dùng xong thì nàng lấy châu báu ra để cúng dường. Lúc ấy vị Thượng tọa không đứng dậy, ngài bảo vị Duy na chú nguyện chứ tự mình không chú nguyện.

Hoàng hậu nói:

–Ngày trước con cúng hai đồng tiền mà ngài chú nguyện cho con. Ngày nay con cho xe chở đồ châu báu đến cúng dường mà ngài lại không chú nguyện cho con?

Các Tỳ-kheo trẻ đều xầm xì:

–Vị Thượng tọa này trước đây người nữ nghèo ấy đã cúng hai đồng tiền mà ngài chú nguyện cho cô ta. Nay làm hoàng hậu, chở cả xe ngọc báu đến cúng dường mà ngài vẫn không chú nguyện. Có phải ngài già cả lắm lắm chăng?

Bấy giờ vị Thượng tọa diễn thuyết chánh pháp cho hoàng hậu nghe:

–Này phu nhân, trong tâm của phu nhân hiềm trách ta như sau: “Lúc trước ta cúng có hai đồng tiền mà ngài chú nguyện cho ta, nay ta chở cả xe châu báu cúng dường mà ngài chẳng chú nguyện!” Phu nhân nên biết trong Phật pháp của chúng ta không quý trọng châu báu, chỉ quý trọng thiện tâm mà thôi. Này phu nhân, lúc trước phu nhân cúng có hai đồng tiền mà thiện tâm mãnh liệt, bây giờ phu nhân cúng dường châu báu mà với lòng cống cao ngã mạn. Do đó, nay ta không chú nguyện. Các đạo sĩ trẻ tuổi cũng đừng hiềm trách ta, các vị nên hiểu rõ tâm của người xuất gia.

Các người tu đạo trẻ tuổi đều tự hổ thẹn, nên đều chứng quả Tu-đà-hoàn. Phu nhân của vua nghe pháp xong vừa hổ thẹn vừa vui mừng cũng chứng được quả Tu-đà-hoàn. Sau khi nghe pháp xong phu nhân đánh lễ mà lui ra.

M